Laia Ortiz: “Si el poder ens domestiqués, Barcelona en Comú deixaria d’existir”

Laia Ortiz Castellví (Barcelona, 1979), filla de la Meridiana, entre Nou Barris i Sant Andreu, porta 10 anys amunt i avall com a diputada al Parlament, al Congrés i, ara, a l'Ajuntament de Barcelona. És la tercera tinenta d'alcaldia, dedicada a l'Àrea de Drets Socials, del govern d'Ada Colau. Però el seu potencial polític va més enllà de Barcelona. Tindrà, probablement, un paper rellevant en el futur dels Comuns. La seva generació a ICV, amb David Cid, Ernest Urtasun o Janet Sanz, entre d'altres, vol prendre la paraula. Llicenciada en ciències polítiques i amb estudis d'economia, té una dilatada experiència dins del partit. Va començar com a coordinadora de Joves d'Esquerra Verda juntament amb David Cid. Parlem de tot: de política, de Barcelona, de la independència i dels Comuns.

Text: Sergi Picazo / Foto: Ivan Giménez

D’on surt Laia Ortiz?

Surto de Barcelona, sóc molt barcelonina. Jo vaig viure la major part de la meva vida a la frontera entre Nou Barris i Sant Andreu, al costat del Canòdrom de Meridiana. No tenia amics que fossin militants polítics.

No et deien això de “No te metas en política”?

Era una nena molt inconformista. Protestava si qualsevol cosa no em semblava justa. Vaig ser delegada de curs! La meva família és d’esquerres, però no significada políticament. El meu avi, que vivia amb nosaltres, no parlava mai de política. Havia anat a la guerra, va patir els camps de concentració, va viure el franquisme… i era d’aquella generació que no en parlava, gens, de política. Fins i tot, quan jo vaig entrar a Joves d’Esquerra Verda, em va dir que tenia por.

I el teu pare? I la teva mare?

Els meus avis venien del poble: els uns, de l’Anoia, i els altres, de la zona d’Alacant tocant a Múrcia. Eren gent treballadora. Van emigrar tots a la ciutat, a Barcelona. La meva mare va néixer al Barri Xino, al carrer d’en Roig, i treballava des dels 13 anys, i el meu pare, també, que va muntar un bar.

Ets xarnega, llavors, en el sentit de barreja de catalans i de murcians.

Sí, sí! Tal com indiquen els meus cognoms.

> “Jo era independentista als 18 anys. Tenia una carpeta amb adhesius de ‘Fora els Borbons’ i de l’estelada”

Com vas començar en política? Vas participar en el moviment estudiantil, en el moviment antiglobalització i en diversos Fòrums Socials Mundials.

Jo tenia inquietuds des de l’escola. Vaig anar buscant el meu espai polític fins que el vaig trobar a les joventuts d’Iniciativa. Vaig passar per la Joventut Obrera Cristiana o, fins i tot, quan estava a la universitat, vaig passar sense gaire èxit per l’Assemblea de Polítiques i pel BEI .

Sí? Laia Ortiz, al BEI?

Jo era clarament independentista als 18 anys. Anava amb la meva carpeta amb adhesius de “Fora els Borbons” i de l’estelada. Però me’n vaig distanciar. El fet decisiu va ser una trobada, gairebé homenatge, que van organitzar a finals dels noranta amb Arnaldo Otegi. Jo tenia molt present l’atemptat d’ETA a Hipercor a la Meridiana. No entenia que no fossin més crítics amb el que aleshores deia Otegi. Al final vaig entrar a Iniciativa i vaig estar participant en moltes ‘mogudes’ del moviment estudiantil o del moviment contra el deute extern.

Ets jove, però ja has passat pel Parlament, pel Congrés i per l’Ajuntament. Això és bo o dolent en aquest món del culte a allò nou? Tu ja ets vella política amb 37 anys…

Hi ha molta gent que pensa que jo sóc ‘casta’. Ser nou no és bo ni dolent ‘per se’. És difícil que algú que entra per primer cop a unes llistes pugui dir que mai ha fet política. Abans, probablement, feien política en altres espais: en institucions, al carrer, a l’associació de veïns… No pots dir que caus del cel. La meva trajectòria com a diputada al Parlament i al Congrés m’està ajudant molt en la meva tasca actual a l’Ajuntament de Barcelona. Sé coses que fa nou anys no sabia. Per mi, és útil saber com funcionen les elèctriques, perquè vaig portar aquesta qüestió quan estava al Congrés; o és útil saber què passava amb el sistema sanitari català quan Boi Ruiz era conseller perquè jo estava a la Comissió de Salut al Parlament. Fins i tot em serveix per saber interpretar bé els codis de la relació entre el Govern i l’oposició. El que hem de vigilar és no perdre la perspectiva del carrer. I el que hem de saber és que això és una etapa transitòria de la vida. Estic aprenent molt i tinc moltes habilitats, però el fet de començar jove en política m’hipotecarà la resta de la meva vida professional.

No ets comunista, imagino, però ideològicament: ets socialdemòcrata? Ets anticapitalista? Ets només ecologista? Com et defineixes en el terreny de les idees?

Em defineixo com a ecosocialista. Tres fils: el roig, el verd i el violeta. Venim de la tradició marxista. Creiem que el capitalisme vulnera drets humans i atempta contra els recursos naturals del planeta. No podem interpretar el món prescindint del fet que vivim en un ecosistema. Sabem que vivim en una societat patriarcal. Apostem, doncs, per la transformació de la societat. Sóc anticapitalista? Sí. Vol dir que haig d’esperar el dia que arribi el socialisme per impulsar els canvis? No, no m’espero.

Quins són els teus referents polítics?

Jo, com vaig coincidir molts anys amb ell, trobo que el Joan Herrera és un animal polític, i la Yayo Herrero, activista ecologista, és extraordinària.

> “No sempre pots fer el que vols en política. L’esquerra ha d’aprendre que la pluralitat exigeix consensos”

Hi ha un debat a l'esquerra entre la lluita a la institució i al carrer. Hi ha qui critica que l'esquerra s'ha institucionalitzat massa. Iniciativa va perdre presència als barris i als moviments socials?

La vocació d'un partit polític és transformar la realitat, i això es pot fer a través de les institucions polítiques. Però és veritat que hi ha el risc de perdre el pols amb els moviments socials. La gran aportació del 15-M, i de tot el que ha vingut després, era una impugnació al conjunt del sistema. Però no ho veig incompatible amb una esquerra que resistís a les institucions contra l'onada neoliberal per intentar canviar les coses. De vegades, menys del que voldríem. A Iniciativa vam alegrar-nos molt del 15-M i de la seva impugnació al sistema. El 15-M va generar una identitat col·lectiva que s'havia perdut: la identitat de classe obrera, en el capitalisme financer, s'estava perdent. Com dotem la gent d'una identitat col·lectiva? Si no en volem dir de classe obrera, diguem-ne "els del 99%". S'havia de construir de nou, però partint d'una impugnació total de les regles del joc.

Sovint, ICV, quan ha estat al poder a Catalunya o a Barcelona, no ha pogut fer els canvis que, segons dius, "volia fer". Però... no podia, no volia o no hi havia prou força al carrer?

Això passa quan no tens prou força política. Això segurament els passa avui a alguns partits als ajuntaments on no tenen la majoria. Iniciativa va poder influir molt més en la política catalana amb 10 diputats del que érem proporcionalment. Per exemple, en lluites contra la contaminació, en la Llei de barris, en la defensa de l'habitatge públic, en propostes com el lloguer forçós... Però és veritat que no vam poder anar més enllà. Vam topar amb el PSC i amb ERC per intentar canviar el model del sistema sanitari, per reduir l'impost de successions o per posar fi als concerts a les escoles que segreguen per sexe. Però, en política, mai podem fer tot el que volem. Però és important que avui l'alcaldessa de Badalona sigui la Dolors Sabater i no el García Albiol. Segurament no podrà fer tot el que voldria. L'esquerra ha d'aprendre que la pluralitat política exigeix trobar nous consensos, però sempre a partir dels nostres valors.

I a Barcelona, podeu fer canvis o tampoc es pot?

El govern de Barcelona en Comú no pot fer sempre tot el que voldríem al 100%. Però sí que s'estan fent grans canvis. Tot just arribar-hi, vam fer unes ordenances fiscals pròpies i vam aconseguir que 200 milions d'euros s'utilitzin en polítiques socials en lloc d'anar al superàvit. Hem alterat completament les polítiques del govern. L'Àrea de Serveis Socials ha augmentat en més de 100 milions d'euros des que jo vaig arribar-hi. Estem fent programes d'emergència social, però també de reducció de la desigualtat, ja sigui en salut, en educació o en fiscalitat. S'estan canviant moltíssimes coses. Però, sobretot, el més important és que hem canviat una cosa: donar veu a qui menys veu tenia, donar visibilitat a gent que no es veia.

Per exemple?

El turisme. Fins ara semblava que les polítiques de turisme s'havien de pactar només amb el sector hoteler de la ciutat. Però els veïns i veïnes no formaven part mai d'aquests espais de decisió. Per què? Per reequilibrar la situació de poder.

> "Hauríem d'haver donat més la batalla quan estàvem al govern a Catalunya o a Barcelona"

ICV ha fet autocrítica els últims anys del seu pas pel govern de Catalunya i de Barcelona canviant fins i tot els lideratges i abandonant la marca del partit. Quina autocrítica fas tu

per no caure en els mateixos errors?

No s'ha de perdre mai l'esperit crític. A mi mai se m'ha penalitzat per dir el que penso dins d'ICV ni per qüestionar la direcció. Un dels principals problemes d'aquells anys va ser haver participat en decisions dels altres partits de govern encara que no siguin de les nostres àrees. En temes estratègics, havíem d'haver sigut més crítics. Per exemple, a l'Ajuntament nosaltres ens ocupàvem de polítiques ambientals i, en canvi, no vam poder incidir gaire en polítiques de mobilitat i de transport perquè era del PSC. Quan tu estàs en un govern, tot el que fa aquest govern se t'imputarà. Hauríem d'haver donat més la batalla. La Barcelona del Ricard Gomà no era la Barcelona de l'Hereu, o la Barcelona contrària als grans esdeveniments de l'Imma Mayol no era la Barcelona del Clos. Evidentment, però, s'ha d'analitzar sempre la correlació de forces. Era millor la Barcelona que vam fer que la Barcelona de Trias i d'Alberto Fernández Díaz.

Però ICV, per fidelitat al govern, va callar?

Vam lluitar molt, vam combatre molt tot allò que no volíem. Al govern tripartit els 'no' d'ICV van ser-hi sempre quan parlàvem de qüestions bàsiques del model. Per exemple, en el model de fiscalitat: quan el conseller Castells i Joan Puigcercós van decidir pràcticament eliminar l'impost de successions, nosaltres vam dir 'no' i ens vam fer forts fins a l'últim moment. Era una qüestió fonamental. O, per exemple, en la Llei d'educació: quan el conseller Ernest Maragall va tirar pel dret i va pactar la llei amb Convergència, ERC s'hi va afegir de seguida, i nosaltres vam protestar fins al final. Ens hauria anat tot millor si amb ERC haguéssim anat més cops junts durant el tripartit per donar un impuls més d'esquerres.

Per què no vau sortir del govern?

Ho podíem haver decidit, sí, però vam optar per quedar-nos dins i intentar millorar el que es feia. Hi va haver moments crítics en els quals ICV va estar a punt de trencar amb el tripartit. També a Barcelona vam decidir que després de l'últim mandat amb el PSC de Jordi Hereu no tornaríem a repetir aquell model donant suport als socialistes abans que aparegués Barcelona en Comú.

> "Impugnar 32 anys de governs d'esquerres a Barcelona no sé si és gaire lògic. Van transformar els barris oblidats"

Partits com la CUP o, fins i tot, gent com Manuel Delgado us imputen, per exemple, ser impulsors o còmplices del Model Barcelona de la ciutat aparador i de grans esdeveniments que tenim avui.

Aquest model Barcelona és fruit de grans pactes entre els partits grans. ICV feia sempre el relat d'allò 'micro', contrària a la política de grans esdeveniments; fins i tot la Lali Vintró va ser crítica amb els Jocs Olímpics! De vegades, hem aconseguit que aquestes polítiques no anessin tan a fons com volia el PSC i, de vegades, no hem tingut prou força per evitar-ho. Però una cosa és la Marca Barcelona, de comercialització, de producte, de venda, i una altra cosa és el Model Barcelona. El primer Model Barcelona va ser edificat gràcies a la lluita de la gent, de les associacions de veïns i dels partits d'esquerres. Fer una impugnació a 32 anys de governs d'esquerres a Barcelona no sé si és gaire lògic. Els governs i els veïns van transformar barris oblidats i abandonats com el Bon Pastor, zones de Nou Barris o el Carmel. La gent ha millorat molt la seva qualitat de vida. Barcelona va ser pionera en la tasca de benestar social i de la defensa dels seus serveis públics. Però, a partir dels anys noranta, Barcelona va quedar immersa en una onada de globalització neoliberal i privatitzadora extraordinària. No podem oblidar el context d'aquells anys. L'error que sí que reconec

va ser el de no haver protegit més sòl públic per destinar a allò comú, principalment l'habitatge. El litoral de Barcelona es va privatitzar: vam obrir la ciutat al mar, però després la vam vendre als sectors privats. Saskia Sassen ens ho deia fa poc: Barcelona és entre les 20 ciutats del món on estan comprant més els fons d'inversió internacionals.

Dins d'un món immers en el capitalisme financer, és possible un canvi radical en una ciutat com Barcelona?

L'alternativa és quedar-nos paralitzats i deprimir-nos. Aquest sistema juga en contra de la justícia, la igualtat i la salut de la gent. El capitalisme i el patriarcat, devorador dels recursos naturals, és un sistema malalt. Però això no vol dir que em resigni a no fer res fins que no arribem al socialisme. Hem d'ocupar les institucions per canviar les coses. La vida de molta gent està en joc! Si podem mitjançar per aturar 2.000 desnonaments en l'últim any, ho hem de fer.

Típic debat de les esquerres: reforma o ruptura?

No té sentit voler estar a les institucions polítiques si no creus que val la pena fer una escola bressol nova, un nou espai d'acollida a famílies amb problemes o un pla per millorar la vida de la gent de Trinitat Nova. No fer res dóna ales al fet que apareguin els monstres. Le Pen i Trump són els exemples del que pot passar si no lluitem.

Hi ha una diferència entre guanyar les eleccions i guanyar el poder. Gerardo Pisarello feia aquesta reflexió quan el vam entrevistar a CRÍTIC: "Barcelona en Comú no té el poder real; tenim una quota de poder molt petita".

Aquest és el debat: on resideix la sobirania? Fins i tot és difícil fer complir la llei davant d'alguns poders empresarials. Hem d'alterar tots els espais de poder: no només a les institucions. El 15-M va ser un despertar de la consciència col·lectiva per canviar les coses. Anava molt més enllà d'ocupar les institucions polítiques. Hem de canviar el sentit comú. Avui ja no es discuteix que l'habitatge és un dret, i no una simple mercaderia. Avui estem fent un canvi de cultura fiscal, i ja no ens sembla bé que els molts rics s'escapin de pagar impostos.

> "Quan estava al Congrés dels Diputats, sí vaig sentir la pressió dels 'lobbies'"

Has tingut pressions dels 'lobbies' dels poders fàctics?

Quan estava al Congrés dels Diputats, sí. Vam posar a l'agenda el tema de la pobresa energètica. Les elèctriques trucaven a la teva porta. El president d'Unesa, la patronal de les elèctriques, va venir a veure'm i vam estar reunits tres hores per intentar convèncer-me dels seus arguments.

I pressions ara que governeu Barcelona?

No hi ha pressions perquè saben que no ens poden pressionar. El missatge d'aquest govern és molt clar: hem vingut a defensar l'interès general i no acceptarem que vinguis al meu despatx a demanar 'qué hay de lo mío'. El que sí he trobat és un menyspreu d'aquestes grans empreses cap a l'Ajuntament de Barcelona. Per exemple, a la Taula d'Habitatge Social, convidem els bancs, perquè tenen molts pisos, i directament no intervenen com si la cosa no fes amb ells.

> "Des que vaig entrar en política, m'he trobat amb actituds masclistes. El pitjor, Arias Cañete"

I comportament masclista, com denunciava la regidora Gala Pin en alguna reunió?

Sí, sí, sempre! Des que vaig entrar al Parlament fins ara a l'Ajuntament de Barcelona, m'he trobat amb actituds masclistes. El tractament més masclista que he vist va ser el del ministre Arias Cañete a la Comissió d'Agricultura i Pesca al Congrés. Interrompien, no em parlaven mai pel cognom quan a la resta d'homes sí, no em deixaven parlar, em boicotejaven, feien acudits masclistes… Fins i tot, m'han arribat a dir 'nena' enmig de negociacions.

Barcelona en Comú pot acabar sent domesticada pel poder econòmic o per la burocràcia municipal?

Hem posat moltes, moltes, moltes salvaguardes perquè no ens puguin domesticar. L'alcaldessa Ada Colau té un cartell a la porta del seu despatx: "No oblidem mai d'on venim i per què som aquí". Si el poder ens domestiqués, Barcelona en Comú deixaria d'existir.

Però és un dels riscos: hem tingut l'exemple de Syriza a Grècia.

Sí. No és fàcil canviar les coses, però sí que es pot. Hem vingut a jugar aquesta partida, i la volem guanyar. Unes vegades anirem més ràpidament, i d'altres anirem més lentament. Això no és domesticar-nos. Tenim lluites titàniques al davant. Hem d'ampliar la sobirania contra tot el vent en contra. Podem perdre algunes batalles, però no ens domesticaran.

En un article a CRÍTIC, jo intentava argumentar que el problema de Barcelona en Comú no era només la gestió, el govern en minoria, els pactes difícils, els 'lobbies' econòmics, sinó un problema d'hegemonia cultural. Creus que hi ha un canvi cultural i polític que permetrà un canvi polític real?

Si Barcelona en Comú és la força més votada a l'Ajuntament, és perquè s'ha mogut alguna cosa. No dic que l'hegemonia hagi canviat. Però alguna cosa ha passat. S'ha desmuntat la idea capitalista que, si t'esforces individualment, tot t'anirà bé. El sistema ha sigut més cruel amb els que tenien menys responsabilitat i, en canvi, els culpables de la crisi s'han acabat enriquint encara més. Han caigut moltes fal·làcies. Com recuperem la il·lusió de la gent més colpejada per la crisi? Com gestionem expectatives molt altes? Tenim molta responsabilitat. No hem de perdre el pols del carrer. Hem de fer participar la gent en els canvis de la ciutat.

El Govern català, i dirigents i pensadors d'ERC i de Convergència, repeteixen sovint que no hi ha cap possibilitat de canvi social progressista dins l'actual marc de l'Estat espanyol. Toni Comín, de Junts pel Sí, diu en una entrevista a CRÍTIC: "És impossible tirar endavant els projectes socials dels Comuns sense una República. Que m'expliquin els Comuns com ho volen fer sense un Estat propi".

Puc entendre l'argument. L'Estat espanyol, no Espanya, és un agent que frena els canvis socials, la creativitat i l'impuls transformador. Sobretot si el Govern espanyol és del PP. Però l'argument és molt simplista. Com a persona que fa política per a la transformació social, crec que és un plantejament molt conservador. No podem pensar que no es pot avançar en res fins que no arribi la 'terra promesa'. Aleshores, pleguem! Tots els regidors, diputats i membres dels governs a Catalunya pleguem. El nacionalisme conservador sempre ha fet aquest discurs culpant un enemic extern d'impedir fer que Catalunya fos millor. Però em sorprèn aquest plantejament de l'esquerra. Perdre la batalla en alguns debats sobre la sobirania per no haver-la donat em sembla immobilista. A les multinacionals els importen ben poc les fronteres. Se les salten! Hem de plantejar-nos com construïm sobirania real: en els àmbits dels ajuntaments, de Catalunya i d'Europa. Quantes lleis ha aprovat el Parlament de Catalunya en els últims tres anys? Tenim capacitat legislativa, i no la tirem

endavant.

El Govern, però, afirma que cada cop que intenten fer una llei, crear un impost o impulsar la lluita contra la pobresa energètica, el Govern espanyol o el TC els ho tomba.

Un conseller de Salut que diu que no podem fer res hauria de dimitir. Si no pot fer res, per què continua al càrrec? Nosaltres, a l'Ajuntament de Barcelona, amb moltes menys competències i sense la capacitat legislativa de la Generalitat, estem fent moltíssimes coses en el dia a dia. M'afecten les decisions de l'Estat, i tant, en qüestions com el dèficit, les Rodalies o les obres de la Sagrera. Però puc prendre moltes decisions com a tinenta d'alcaldia de Serveis Socials en favor de la justícia social i de l'equitat. No podem parlar sempre de l'enemic exterior per no afrontar els reptes que té avui el país. El que fem dependrà sempre d'Espanya, de la Unió Europea i del capitalisme financer, però hem de treballar per canviar les coses ara i aquí.

> "M'he allunyat de l'independentisme perquè no m'agrada aquest punt essencialista de creure'ns millors que els altres"

Creieu encara a ICV que la finestra d'oportunitat passa per un canvi polític de fons a Espanya?

La finestra d'oportunitat de la transformació, no la diposito en un espai concret. No puc delegar totes les finestres d'oportunitat en altres. Aquí i ara alguns han decidit pactar amb Convergència per aconseguir un canvi. Què estan fent? Estan invertint més en educació? Què és el que estan canviant? Em costa entendre alguns pactes.

Eres independentista als 18 anys. Ara, ja no?

Ara no és la meva prioritat política. M'he allunyat de l'independentisme per diversos motius. Primer, perquè no m'agrada aquest punt d'essencialisme —que reconec que només he vist en una part del moviment independentista—, del sentiment de creure's millors que els altres, d'un punt de supremacisme. S'ha alimentat un discurs que tots els recursos de Catalunya són per a nosaltres i, en canvi, abandonant la idea de la fraternitat entre els pobles. Hi ha dèficit fiscal, sí, però trobo aquest discurs perillós i naïf. Ara, dit això, jo no sé encara què votaria en un referèndum sobre la independència. Depèn de l'escenari. Però voldria saber què estic votant: què hi ha darrere d'un sí o d'un no. Hi ha el risc de construir un moviment com el del nord d'Itàlia. Sé que hi ha gent d'esquerres que dóna suport a la independència, també companys meus a Iniciativa, però igualment em preocupa quin discurs estem construint.

Creus que hi ha un atac, pressió, fustigament cap a ICV per part d'alguns extrems independentistes?

Sí.

Com ho heu viscut?

Amb tristor. Sobretot per la irracionalitat del debat, sobretot a les xarxes socials. Iniciativa ha tingut un paper de punt de trobada, de no dividir-se, sinó d'unir i fer de pont. Els sentiments de pertinença a la societat catalana són plurals. Hi ha qui se sent català, qui se sent espanyol, o mig català i mig espanyol. El que ha passat és que alguns partits han volgut fer servir aquesta qüestió per electoralisme polític.

Creus que s'ha arribat a una situació irreconciliable entre ICV i l'independentisme?

No. Mai. Som una força frontissa. El que no té sentit és que tinguis més de 100 diputats al Parlament de Catalunya en favor del dret a decidir, que haurien de ser aliats, i, des de la campanya del 27-S, ICV es va convertir en el principal enemic de l'independentisme. Això li ha fet perdre temps al procés. On som un any més tard? Al referèndum un altre cop. Recordo perfectament tot el que se'ns va arribar a dir pel fet de defensar el referèndum. Jo revisaria el camí que hem recorregut. S'ha venut que els que no compartíem la idea que el procés era una cosa molt fàcil i simple érem uns traïdors. Som un partit clarament català, de sobirania catalana, i favorable al dret a decidir. No enganyem la gent.

> "No volem privilegis pel fet de ser d'ICV, però tampoc que se'ns castigui pel fet de ser d'ICV"

Aquests dies es presentaran els Comuns a Catalunya.

És un espai imprescindible a Catalunya. Aquesta majoria social, que és plural, que vol canviar les maneres de fer del poder, que lluita pels serveis públics i que ve dels moviments socials, ha provocat un canvi a l'Ajuntament de Barcelona i és lògic que tingui un espai polític a Catalunya.

Iniciativa, o militants de base d'ICV, s'han sentit algun cop menystinguts per algunes expressions i discursos que es fan des del nucli dur de Guanyem BCN?

Hi ha veus per a tot. Iniciativa va fer una aposta per sumar i per confluir amb gent que venia de l'esquerra alternativa. Vam haver de fer renúncies. Però calia canviar les cartes. Gràcies a aquest canvi, estem governant Barcelona i altres ciutats i vam guanyar les eleccions espanyoles. Iniciativa va néixer quan va congelar el PSUC. Mai hem tingut por de canviar. Ara tocava fer aquest canvi.

Militants de base d'Iniciativa m'han explicat que han renunciat a moltes coses aquests dos anys: han hagut de fer plegar gent com ara Joan Herrera o Ricard Gomà, renunciar a la sigla d'ICV i, a sobre, rebre crítiques per ser 'casta'.

Sí, però les organitzacions polítiques són instruments al servei d'una causa. Les sigles han d'estar al servei d'unes idees. Això la gent d'Iniciativa ho té clar. El que sí que crec és que en el nou espai polític que estem construint mai s'hauria de penalitzar el fet de provenir d'Iniciativa. No volem privilegis pel fet de ser d'ICV, però tampoc que se'ns castigui pel fet de ser d'ICV. Els Comuns hem d'aprofitar totes les experiències, tot el coneixement, tot el capital que tenim.

I com han de gestionar els Comuns l'herència pràctica d'ICV? És a dir, ICV té agrupacions i seus locals per tot el territori; ICV, però, té un deute econòmic important amb La Caixa.

No hem arribat a aquest nivell de concreció. No podem començar com un assumpte de béns beneficiaris. Hem de pensar: per què fem els Comuns? Quins són els principis bàsics? Quin seria el programa? És a partir d'aquí que es configura una força política. Quan anem avançant en el procés, cada subjecte anirà decidint. Iniciativa pot aportar moltes coses: per exemple, no caldrà aportar les sigles, però sí pot aportar moltíssima gent de base, militants arreu del territori, sobretot fora de Barcelona. La coalició ICV-EUiA té 166 grups municipals als ajuntaments de Catalunya. És una xarxa territorial que ha de formar part dels Comuns. Però el que volem és arribar a tota la gent que no està aquí. Hem d'anar més enllà. Volem aspirar a més. Volem arribar a la gent que fins ara no vota ICV-EUiA.